

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça del Mercat, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon i Fax: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTORA: Assumpció Maresma.
CAP DE REDACCIÓ: Joan Vila i Triadó.
REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Miquel Alberola, Vicent Lafora, Joan Morales, Ignasi Pellicer, Jordi Sebastià, Rafa Gil (*Fotògraf*) i Lola Carrasco (*Secretària de redacció*).

REDACCIÓ BARCELONA: Oriol Malló, Pere Martí, Eduard Voltas i Mercè Montoliu (*Secretària de redacció*).

REDACCIÓ MALLORCA: Miquel Payeras.
CORRESPONSALS: Francesc Robert (Andorra), Ismael Belda (Alacant), Pere Codonyan (Perpinyà), Judit Casaprima (Lleida).

RÚBRIQUES: Jordi Balló, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Vicent Parat, J. J. Pérez Benlloch, Ferran Torrent.
COL·LABORADORS: E. Aguilera, J. Alandes, S. Alcalà, A. Alfaro, L. Bonda, F. Bueno, F. de P. Burguera, X. Busé, J. A. Benach, F. Caballero, R. de la Calle, A. Castel, E. T. Climent, J. Comellas, A. Cort, S. Cucurella, M. Domínguez, X. Duran, M. Ferrando, L. Ferri, V. Franch, X. Fuster, C. Gàmez, J. L. Guarnier, D. P. Grau, A. Guasch, J. M. Játiva, J. M. Lloró, J. Marí, X. Mingué, J. F. Mira, J. Morell, J. M. Oleaque, M. Ollé, T. Picazo, M. Porta Perales, P. Quintana, A. Reig, J. Reus, M. Serra, J. L. Sirera, M. Soler, M. Vicent, E. Vizcarra.

COL·LABORADORS GRÀFICS: S. Llosà, V. Navarro, D. Orrit i C. Puértolas.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia), Rosa Serrano (Documentació).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Franal, Associats. València, Tel. (96) 351 05 80. Barcelona, Tel. (93) 451 03 75. Mallorca, Tel. (971) 72 07 63.

SUBSCRIPCIONS: Xelo Tortosa.

PRODUCCIÓ: Josep Agustí i Jem Cabanes (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Rosanna Puchades (Textos).

DISSENY: Enric Satué.

TRACTAMENT ELECTRÒNIC D'IMATGES: Eina Edicions, SL.

FOTOMECÀNICA: Anón.

IMPRESSIÓ: Rivadeneyra, SA.

DIPÒSIT LEGAL: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Catalunya Nord: mirar el sud

Aquesta setmana EL TEMPS acosta el lector a la realitat de la Catalunya Nord. En aquesta part del país se celebren diumenge que ve eleccions legislatives, com a tot l'estat francès. Són unes eleccions importants, que implicaran, si no hi ha sorpreses, un canvi de majoria, principalment per la crisi de l'esquerra.

Però la Catalunya Nord, lluny de París, viu aquest procés d'una forma molt diferent. Immersa en una crisi econòmica sense precedents i amb una classe política enfrontada per lluites intestines, els nord-catalans viuen un procés de desorientació.

Hauran de triar quatre diputats, entre 42 candidats, que representen l'expressió més clara i perplexa de la descomposició de les formacions polítiques majoritàries. Hauran de votar en un clima de pèrdua de credibilitat de la política, generalitzat a tot Europa, però accentuat a la Catalunya Nord pels diversos casos de corrupció. I ho hauran de fer sense saber qui va atemptar amb bomba i per què contra un dels candidats, l'alcalde de Bages, encara que tothom s'ho imagina. La síndrome de *napolitanzació*, el complex de ser el sud, s'estén com el desencant.

Les expectatives econòmiques no són millors. Els informes dels experts constaten la pèrdua de creació de riquesa, l'accentuació de la dependència econòmica, l'extensió de la cultura rendista en detriment de la cultura del treball. Les institucions s'esforcen per captar inversió com a flotador per salvar la difícil situació. Catalunya Nord tenia dos pilars econòmics: el turisme i l'agricultura. Avui, aquests pilars, si no s'han ensorrat, com a mínim s'han demostrat insuficients per aguantar l'economia de la zona. Quan ha arribat la crisi, han cedit.

En aquest context, el catalanisme hi té un repte important. A Catalunya Nord es va estenent un consens, forjat per les necessitats reals, que cal començar a mirar cap al sud de la frontera. París està lluny. Barcelona en canvi, no. I mira cap al sud, no només amb ulls culturals o lingüístics, que també una mica, sinó bàsicament amb ulls

econòmics. Barcelona i la seua àrea exerceixen una poderosa influència que arriba fins a Perpinyà. El nacionalisme, que continua sent minoritari, hauria de saber traduir això en propostes polítiques coherents, factibles. Les forces teòricament estatalistes, en els seus programes, expliciten ja, sovint tímidament, aquest inici de consens. El catalanisme té ara, doncs, l'oportunitat de liderar, o si més no, d'impulsar aquest procés. Segurament és l'única via de superar la barrera del 3%, que es repeteix elecció darrera elecció.

Rússia va camí del caos

La guerra oberta que enfronta Borís Ieltsin amb el Parlament de Rússia està portant la situació política d'aquell país a una tensió difícil de suportar. Borís Ieltsin vol continuar gaudint d'uns poders excepcionals que el Parlament no està disposat a deixar-li usar, i que de fet li va retirar la setmana passada. L'amenaça del colp d'estat torna a ser invocada, curiosament pels uns i pels altres. El portaveu del president la va insinuar durant el tens debat parlamentari. I els manifestants contraris a Ieltsin la reclamen a crits a la Plaça Roja.

Rússia va malament. Això és perillós per a tots. Ha superat el pitjor moment de la crisi econòmica però a costa d'introduir grans desequilibris en la societat, sense provocar una sensació de recuperació generalitzada. En l'àmbit polític el balanç és encara pitjor: un Parlament que no ha estat escollit per a ser Parlament de Rússia i que és una recialla de l'antic Soviet Suprem paralitza i manté inactiu un president digne de moltes sospites, però que, encara, apareix com l'única alternativa vàlida.

Si les reformes fracassen a Rússia (i aquesta és, en definitiva, la por) la inestabilitat en la política mundial creixerà. Rússia conserva bona part de la capacitat nuclear de l'URSS i podria ressuscitar velles temptacions imperials, per exemple als Balcans. L'explosió geopolítica que comportaria això posa la pell de gallina.

